

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

မင်းနဲမှရင်ခုန်တာ

ပန်းချီဆွဲဆွဲ

အခန်း (၁)

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသော မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခု။

နှစ်ဖက်သော မိဘများ ၏ အသိုင်းအဝိုင်း အရှိန်အဝါ ကြီးမားမှုကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကြီးက စည်ကားလွန်းနေရကာ ရွှေရောင်ငွေရောင် ဂုဏ်ပကာသနအရောင်တို့ နှင့် တလက်လက် ဖြာလို့ နေသည်။ ။

မောင်တုမရနှင့် မစံနှိုင်းမှီတို့ ရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီး။

နာမည်ကြီးဟိုတယ်ကြီးထဲက အကြီးမားဆုံး အကျယ်ပြန့်ဆုံး အခန်းကြီးတွင် ကျင်းပမည့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးထဲတွင် ဧည့်သည် တော်တွေက အပြည့်အလျှံပါပဲ။ ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ် မင်္ဂလာအပြင်ဆင်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တော့...

"မင်္ဂလာချိန်ရောက်ရင် ပန်းကြဲမယ့်သမီးက အရှေ့ဆုံးက နေရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦး"

"ဒီက သမီးတို့ က အောင်စံပယ်ပန်းကုံးဗန်းနဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်ဗန်းကို ကိုင်ပြီး ရှေ့က ပန်းကြဲမယ့်သူရဲ့ အနောက်က နည်းနည်းစီခွာပြီး လိုက်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦး"

မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူထားသော လူကြီးက အသေးစိတ် ညွှန်ကြားနေပါသည်။ ။ သို့သော် ထိုအရာအားလုံးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိနေရသူကတော့ သတို့ သားလေး တုမရပါပဲ။ အပေါ်ထပ်အခန်းကြီးထဲတွင် အလှပြင်ဆင်သူတွေ သတို့ သား သတို့ သမီးအရံတွေ နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုးတွေ အလှဖန်တီးရှင်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ မျက်စိတွေ နောက်လွန်းသဖြင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ။ အခန်းတံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ စိတ်မွန်းကြပ်မှုမှ လွတ်မြောက်သွားသလို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားရ၏။

"တုမရ"

"ဘာလဲ ဖိုးကျော်"

"မင်းမျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ"

"ငါ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ"

"ညစ်တွန်းတွန်းနေသလိုကြီးပဲ"

"အဟွန်း"

"မင်း ဘာရယ်တာလဲ တုမရ၊ ဒါက မင်းရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲနော်"

"ငါသိပါတယ်"

"ဒါနဲ့ များကွာ.. မင်းမျက်နှာကြီးက ပျက်နေရသေးတယ်လို့ ၊ ဒီလောက်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ နောက်ပြီး စံနှိုင်းမှီကလည်း လှမှလှ၊ ဟဲ.. ဟဲ"

တုမရ မျက်ဝန်းလေးတွေက အေးစက်စွာ ဖိုးကျော်ဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ရွေ့သွားရ၏။ စံနှိုင်းမှီဆိုတဲ့ သတို့ သမီးလေး လှတာကတော့ တုမရကို

ယ်တိုင် လက်မခံလို့ မရဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် အခုအချိန်မှာ ပျော်စရာ
ကောင်းနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ ခေါင်းခါပြရမည်။ စံနှိုင်းမှီနဲ့
တုမ ရ ကြ ားမှ ာ ဘာရင်ခုန်စရာမျှမရှိ။ ဒါကို တုမရကလွဲလို့
ဘယ်သူသိမှာ တဲ့ လဲ။

မပျော်ဘူး။

သူ...

လုံးဝမပျော်သည့်အပြင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာအကောင်းဆုံးအချိန်ကြီး
ထဲတွင် ဟန်ဆောင်မှုများ စွာနှင့် ဆက်ရှိနေပေးရဦးမည်။ ဒါ ဘယ်လော
ကဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ အဖြစ်လဲလို့ ။ ကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အနာဂတ်
တွေအားလုံးကို ဒီမင်္ဂလာအခမ်းအနားကြီးထဲတွင်
ထည့်သွင်းမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရပေတော့မည်ဆိုသည့် အသိကြောင့်လည်း
နှမြောတသစိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေရသည် ။

မှားသွားပြီလား။

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ တကယ်ပဲ မှားယွင်းသွားကုန်ပြီလား။

ကိုယ့်ဆန္ဒတစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ မာမီဒက်ဒီတို့ ရဲ့ စီမံမှုနောက်ကို
သားလိမ္မာတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်စိမှိတ်လိုက်ခဲ့မိတဲ့ တုမရရဲ့ ဆုံးဖြ
တ်ချက်က အရမ်းကိုပဲ မှားယွင်းသွားပြီလားမသိချေ။ သေချာတာက
တော့ လက်ရှိအချိန်မှာ ဒီမင်္ဂလာပွဲလေးနဲ့ ဝေးရာကို အခိုးအငွေ့တစ်ခု
လို လွတ်မြောက်ပြေးထွက်သွားချင်တာပါပဲ။

"မင်္ဂလာအချိန်က ဘယ်တော့လဲ တုမရ"

"မသိဘူးလေ"

"ဘာ"

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးရသူက ဖိုးကျော်။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး တစ်ချက်မျှရှိက်ကာ အပေါ်ထပ်ဝရန် တာမှ တစ်ဆင့် အောက်ထပ်မှ မင်္ဂလာပွဲသို့ လာနေကြသော တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အဝတ်အစားတွေနှင့် ဧည့်သည် များကို ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်တဲ့ လက်ရှိမင်္ဂလာပွဲရဲ့ သတို့ သားလောင်းလျာလေး တုမရကိုကြည့်ပြီး မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

မင်္ဂလာဆောင်မယ့် သတို့ သားဖြစ်ပါလျက် မင်္ဂလာအချိန်ကိုတောင် မသိလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိရတဲ့ အချက်က သိပ်ကို တရားလွန်သွားချေပြီလေ။

"မင်း... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ တမရ"

"....."

"ဟေ့ကောင်.. ငါမေးနေတယ်လေကွာ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ "

"မသိဘူး ဖိုးကျော်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ သေချာတာကတော့ ငါ့စိတ် အရမ်းလေနေတယ်၊ ငါ့စိတ်တွေ အဝေးဆုံးကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာပဲ၊ ငါ.. ငါ လုံးဝမပျော်ဘူး ဖိုးကျော်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး"

"မင်း... မင်း ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာလဲ တမရ၊ မင်းရဲ့ စကားကို စံနှိုင်းမှီသာကြားရင် ပြ..ပြဿနာ.. တက်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုဖိုးကျော်"

"ဟင်"

"ဟာ.. စံ.. စံနှိုင်းမှီ"

ရုတ်တရက်။

သူတို့ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အသံတစ်ခုကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်စွယ်ရောင် သတို့ သမီးဂါဝန်လှလှ လေးနဲ့ ရပ်နေတဲ့ စံနှိုင်းမှီကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြအားနာသွားရသည်။ သူမမျက်နှာမှာ လည်း အေးစက်မှုတွေက အထင်းသား။

"စံနှိုင်းမှီကြားရင်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆိုတာကို သိစေချင်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တာပါ။ အဟင်း... ဟင်း တော်ကြာ တုမရ စိတ်ထဲမှာ စံနှိုင်းမှီ အရမ်းခံစားနေရမယ်ဆိုတဲ့ လွဲမှားတဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေနဲ့ ရှင်သန်ကြီးထွားနေလိမ့်မယ်လေ။ အဲဒီလို ထင်မြင်တာကို စံနှိုင်းမှီ လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ရင်ဖွင့်ပါစေ။ ဒါကြောင့် စံနှိုင်းမှီက တမင်လှည့်ထွက်မသွားဘဲ အခုလို ပြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲ။ ကျွန်မ ကြားတော့လည်း ဘာမှ ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ "

ဟာ...။

ပွင့်လင်းလိုက်တဲ့ စံနှိုင်းမှီ။

လှပဖူးစင်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးဟာ မာနရောင်တွေ တင်းမာလို့ ။ နှင်းဆီငုံ နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲလေးနှစ်လွှာက မခံချင်မှုတွေနဲ့ တင်းတင်းစေ့ပိတ်နေသည်။ ။ ဒေါသသွေးတို့ ဘယ်လောက်ထိ ဆူပွက်နေသလဲဆိုတာတော့ သူမရဲ့ မျက်နှာဝန်းမှာ စိုးမိုးထားတဲ့ စိမ်းတောက်တောက်အကြည့်တွေကို လေ့လာလိုက်တာနဲ့ သိနေရ၏။

"ကိုယ်လည်း သိပါတယ် စံနှိုင်းမှီ၊ အမှန်တရားကို သိခွင့်ရရင် မင်းဘာမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပေါ့"

စံနှိုင်းမှီကို သူ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရပါ။

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.. တုမရရယ်၊ စံနှိုင်းမှီဆိုတဲ့ မိန်းမက ခံစားရတဲ့ အရသာကို ကိုယ်သောက်မယ့်ကော်ဖီတစ်ခွက်ရဲ့ အရသာနဲ့ တောင် နှိုင်းယှဉ်ဖို့ စိတ်မကူးတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်သိထားဖို့ က စံ နှိုင်းမှီဆိုတဲ့ ကျွန်မဟာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားကို ဒီမင်္ဂလာပွဲလုပ် တော့မယ်ဆိုကတည်းက စွန့်လွှတ်ပစ်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီအတွက် ရှင်လည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ ကျွန်မကို သနားညှာတာပြနေစရာ မ လိုပါဘူး။"

"ကိုယ် မင်းကို သနားလို့ လို့ ထင်နေလား စံနှိုင်းမှီ၊ ကိုယ် အားမနာ တတ်ဘူးဆိုတာလည်း မင်းအသိဆုံးပါ၊ အခုကိစ္စက မလွန်ဆန်ချင်လို့ လက်ခံခဲ့တာ စံနှိုင်းမှီ၊ ဘာချစ်ခြင်းမေတ္တာမှ မပါဘူးကွ"

ကြည့်စမ်း...

ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်စရာ၊ ပေါက်ကွဲစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ စ ကားလဲလို့ ။ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမယ့်အချိန်ကြီးမှာ မင်္ဂလာသတို့ သားလုပ် မယ့် လူတစ်ယောက်ဆီက ထွက်ကျလာတဲ့ စကားတွေက ဘယ်လောက် တောင် ရင့်သီးစော်ကားလိုက်သလဲဆိုတာ။ ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့ တစ်ရပ်ကွ က်ထဲသား ငယ်သူငယ်ချင်းရှေ့မှာ အပြောခံလိုက်ရတာလေ။ မျက်နှာ လေး ကွက်ခနဲ ပျက်မသွားအောင် စံနှိုင်းမှီ အိုက်တင်ကောင်းကောင်း နဲ့ ထိန်းလိုက်နိုင်လို့ ပေါ့။

ဟွန်း..။

ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်ပြီး အထင်ကြီးမနေနဲ့ တုမရ။

ရှင်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးမြတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ် နေနေ ရှင်လို သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ ရှင်လိုလူမျိုးကို စံနှိုင်းမှီဆိုတဲ့ ကျွန်မကလည်း အလိုမရှိပါဘူး။

"ကောင်းပါတယ်.. တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်က သိထားရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ တုမရ၊ အခုလို ပွင့်လင်းမှု ရှိတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ရှင့်လိုပါပဲလေ စံနှိုင်းမီရဲ့ တစ်ရေးနှီးအိပ်မက်တွေထဲမှာ တောင် ရှင်က ပါဝင်နေတာမဟုတ်တော့ အခုလို အပြင်မှာ ဗြုန်းစားကြီး လက်ခံလိုက်ရတာ ရှေးဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို့ ပဲ ကျွန်မလည်း မှတ်ယူထားပါတယ်။ ကျွန်မက မိဘတွေရဲ့ စကားကို မပယ်ရှားတတ်တဲ့ သမီးအလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ပဲ ရှိခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် ဘုရားမှာ လည်း အခါခါ ဆုတောင်းနေမိတယ်ရှင်။ အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေရှိရင် ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ ကျေပါစေလို့ ။ ဪ.. အဟင်း.. ဟင်း အခုမှ ပဲ လာရင်းကို သတိရတော့တယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတော့မယ့်အချိန် ရောက်နေပြီလို့ အခမ်းအနားမှူးက ပြောခိုင်းလိုက်လို့ လာခေါ်တာရှင့်၊ လာခဲ့တော့"

ဟင်...။

သွေးအေးစွာပြောပြီးတာနှင့် နေရာကနေ ဂါဝန်ဖားဖားကြီးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် မကာ ထွက်သွားသော စံနှိုင်းမီဆိုသော အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ နာကျင်အောင့်မျက်သွားရ၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို့ ခံယူပြီး လက်ထပ်တာတဲ့ ။

"တောက်.. သင်းကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး"

"ဟာကွာ... တုမရ၊ တော်တော့ကွာ၊ မင်းတို့ ဟာကလည်း မင်္ဂလာအချိန်ကြီးမှာ ပြဿနာလုပ်ရတယ်လို့ ၊ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထောက်ကြဦးမှ ပေါ့ကွ၊ လာ.. လာ သွားကြရအောင် အခမ်းအနားစတော့မယ်တဲ့ "

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဖိုးကျော်ရဲ့ တားဆီးမှုကြောင့် သူ လက်ရှိအဖြစ်

ကို သတိရကာ စံနှိုင်းမှီနောက် ဒေါသတကြီး လိုက်မည့်ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ။ ပြီးနောက် ပေါက်ကွဲချင်သွားသောစိတ်ကို မျိုသိပ် ထိန်းချုပ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့ချလိုက်ရသည်။ ။

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ငါဖြင့် နားတောင်မလည်နိုင်တော့ဘူး တုမရ၊ အထူးဆန်းဆုံး မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို အခုလို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တက်ခွင့်ရလိုက်တဲ့ အတွက်လည်း ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ထာဝရ မှတ်တင်နေတော့မှာ ပါပဲကွာ အံ့ပါရဲ့။ "

သူပခုံးကို ဖက်ကာ ဆွဲခေါ်ရင်းနှင့် ဖိုးကျော်က ခပ်တိုးတိုးလေး ညည်းတွားပါ၏။

တုမရမှာ တော့...

ငရဲခန်းကြီးတစ်ခုလို ဝင်လိုက်ရမှာ တွန့်ဆုတ်မိသော်လည်း မဝင်လို့ မရသောအဖြစ်က ရှိနေပြီမို့ မင်္ဂလာအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရတော့သည်။ ။

"ဟော.. သတို့ သား၊ လာ.. လာ သတို့ သမီးဘေးမှာ နေရာယူတော့။ "

ပန်းကြဲမည့်သူရော၊ မင်္ဂလာအောင်စံပယ်ပန်းကုံး ကိုင်တဲ့ သူရော၊ လက်ထပ်လက်စွပ် ဗန်းကိုင်တဲ့ သူပါ နေရာအသင့်ယူပြီးသည့်အပြင် မင်္ဂလာသတို့ သား သတို့ သမီးအရံ စုံတွဲနှင့် နှစ်ဘက်သော မိဘစုံတွဲ တွေပင် နေရာယူပြီးချေပြီ။

သူဝင်လာတော့..

မာမိနဲ့ ဒက်ဒီမျက်နှာက မကောင်းပေမယ့် ဘာမှ တော့ မပြောချေ။

တုမရ...

စံနှိုင်းမှီ နံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ.. သတို့ သမီးက သတို့ သားရဲ့ လက်ကို ချိတ်လိုက်ပါ"

ဟာ...။

ဒီတစ်ခါတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ သွားသည် အထိ စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရသူကတော့ တုမရပါပဲ။ စံနှိုင်းမှီဆီ ဖျတ်ခနဲ စောင်းငဲ့ကြည့်မိသွား၏။ သူမမျက်နှာက ပကတိတည်ငြိမ်နေပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေက ရှေ့တည့်တည့်တွင် သာ။

"လက်မချိတ်လို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား တုမရ"

ဟင်...

မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားကြီးအတွင်းကို ဝင်မည့် သတို့ သား သတို့ သမီးစုံတွဲတိုင်း လက်ချင်းချိတ်ဝင်တဲ့ ကိစ္စက တုမရတို့ လက်ထက်ကျမှ ပြဿနာဖြစ်ရပြီ။

"ငါ.. နင့်လက်ကို မချိတ်နိုင်ဘူး တုမရ၊ ဖြစ်ပါတယ်နော်"

"ဘာ"

အသံခပ်ကြိတ်ကြိတ် စစ်ပွဲသည် သွေးအေးစွာ စတင်ချေပြီ။ စံနှိုင်းမှီသည် အင်မတန်ခေါင်းမာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ရကာ သူ့လက်ကိုတွဲဖို့ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ကန့်ကွက်သွားချေတော့သည် ။

တုမရ အံ့ကိုတင်းနေအောင် စေ့ကြိတ်လိုက်ပြီး..

"ကောင်းပြီလေ စံနှိုင်းမှီ၊ မင်းသဘောအတိုင်းပဲလုပ်ပါ"

"ကျေးဇူးပဲ တုမရ"

သေလိုက်ပါလား။

စံနှိုင်းမှီ။

ဒါ...

ကျေးဇူးတင်စရာ မဟုတ်ဘူး ကွ။

မင်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဒီမင်္ဂလာပွဲဟာ ဘယ်လောက်အထိ အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပြီး သူများ တွေ ဝေဖန်ပိုင်းခြားလိုက်ကြမလဲဆိုတဲ့ အတွေးကို မင်း ဘာကြောင့် ထည့်မတွေးလိုက်ရတာလဲ စံနှိုင်းမှီ။

ဒါပေမဲ့...

မင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ပြီး အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့ အတွက်ရော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ သိက္ခာကို အကြီးအကျယ်ချပြီး ကိုယ့်လက်ကိုတွဲပါလို့ ပြောမှာ မဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းကို သိနေတဲ့ အတွက်ရော မင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်တာပဲ စံနှိုင်းမှီ။

ကဲ...

ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကြီးထဲ ဝင်ကြတာပေါ့ကွာ။

အခန်း (၂)

စံနှိုင်းမှီသည် အင်မတန် မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲသလို အင်မတန် အ
ရွံ့တိုက်လွန်းသော မိန်းမဆိုးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သူ တဖြည်းဖြည်း
သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ အခမ်းအနားထဲ သတို့ သားရဲ့
လက်မောင်းကို တွဲချိတ်ခြင်းမရှိစွာ လှပသော သူမရဲ့
လက်ကိုင်ပန်းစည်းလှလှလေးကိုပဲ ခပ်တင်းတင်းလေး
ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အပြုံးနုနုလေးတွေနှင့် မင်္ဂလာစင်မြင့်ထက်သို့ တက်ခဲ့
သည်။ ။

ထိုကိစ္စကြောင့်

နှစ်ဖက်သောမိဘတွေ မျက်နှာမကောင်းကြချေ။

ထို့အပြင် ဧည့်သည် တော်တွေကလည်း ...

သတို့ သားနှင့် သတို့ သမီး လက်ချင်းမချိတ်ထားတာလေးကို သတိ
ထားမိကာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေကြတာတော့ အမှန်ပင်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနား မုခ်ဦးပန်းခုံးအောက်မှ လှမ်းလျှောက်ကာ နှစ်
ဦးသား မင်္ဂလာစင်မြင့်ထက် တက်နေသည့်အချိန်မှာ ပါ သူမလေးသည်
သူ့ဘက်တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်စောင်းမကြည့်ခဲ့ပါချေ။ သို့သော်
မင်္ဂလာပွဲလေးကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်က...

စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းတွေအောက်တွင် တုမရ မျက်နှာလေး ငယ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အရွဲ့တိုက်ပြီဆိုတာနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးအတွက်တော့ နှစ်နာထိခိုက်စရာတွေချည်း ရခဲ့တာပါပဲ။ သူ့ဘက်က ဘာတွေနှစ်နာခဲ့သလဲ ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့်..

ကိုယ့်လက်မောင်းကို မှီခိုအားကိုးမှုများ နှင့် ရင်းနှီးပေးဆပ်လာမည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလေးအနက်ထားမှု။ ထိုအရာကို သူ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ။ ဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့် အစပျိုးပြီးဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ တုမရတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အပြစ်တော့လည်း မပြောနိုင်ပါ။ စံနှိုင်းမှီကိုယ်တိုင်က တုမရကို အကျောကြီးနဲ့ နေပြချင်တာလေ။

သူမပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ရုပ်ရည်တွေအပေါ် သူမလေးကိုယ်တိုင်က ယစ်မှုးပြီး တစ်ဖက်သားကပ်လာလျှင်ပဲ လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်လို အထက်စီးနင်း ဆက်ဆံတာမျိုး တုမရ လုံးဝကြည့်မရ။ ဒါကြောင့်လည်း စံနှိုင်းမှီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ခပ်ဝေးဝေးရှောင်ခဲ့သည်။ အိမ်ဘေးချင်းကပ်လျက်နေတာမို့ အကြောင်းသိတွေဖြစ်ရကာ စံနှိုင်းမှီကို အမြင်ကတ်နေမိသည်။ ။

ရုပ်ကလေးလှသလောက် သိပ်ပြီးရက်စက်တတ်တဲ့ မိန်းမ။ သူမဆီမှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရော၊ စာနာနားလည်တတ်သည့်စိတ်ပါ မရှိချေ။ သူမအနားကို ကပ်လာသောသူများအား အဆိုးဝါး အရက်စက်ဆုံးသော တန်ပြန်ပြစ်ဒဏ်များကိုသာ ပေးစွမ်းတတ်သည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း ...

စံနှိုင်းမှီက သတင်းကြီး၏။

မမှီတဲ့ ပန်းတဲ့ ။

ဒါကို...

မခံချင်စိတ်ဖြစ်မိပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် စမ်းသပ်ဖို့ တော့ စိတ်ကူးနည်းနည်းလေးမျှပင် မရှိချေ။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာမို့ ခပ်အေးအေးနေခဲ့သော်လည်း ဒက်ဒီနဲ့ မာမီတို့ ရဲ့ အသိပေးစကားတစ်ခွန်းကြောင့် တုမရ သွေးပျက်တုန်လှုပ် ချောက်ချားခဲ့ရသည် ။

"မင်း... စံနှိုင်းမှီနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်" တဲ့ လေ။ ဒီစကားစုဟာ တုမရရင်ကို ဘယ်လောက်တောင် အပြင်းထန်ဆုံး လာထိမှန်သလဲဆိုရင် အနုမြူဗုံးအလုံးတစ်ရာလောက် ရင်ထဲ အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲသွားသလိုပါပဲ။

ငြင်းဆန်နိုင်ခွင့်ရှိပေမယ့် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် မိဘစကားကို အလေးထားနားထောင်ခဲ့သော တုမရအတွက်တော့ အင်မတန်ကြီးလေးသော ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကျူးလွန်နိုင်လိုက်သလို ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ စံနှိုင်းမှီသာ လက်ခံရင် စီစဉ်ပါဟု လှလှပပကလေး သူမဘက်သို့ ပုတ်ထုတ်ခဲ့လေသည် ။

သူ့ကို အရွဲ့တိုက်ချင်လို့ ပဲလား။

ဒါမှ မဟုတ်..

သူမလေးကိုယ်တိုင်လည်း မိဘစကားကို မလွန်ဆန်ရဲတော့လို့ လားတော့ မသိပါ။ သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာ ပဲ စံနှိုင်းမိဘက်က လက်ခံလိုက်ကြောင်း သတင်းလေးရခဲ့၏။ ပထမတော့ သူ မယုံနိုင်

လောက်အောင်ပင် ကြောင်ငေးသွားမိသေးသည်။ ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...

ခြံချင်းကပ်လျက်နေပါလျက် စံနှိုင်းမှီနှင့် တုမရသည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ မဖြစ်ကြချေ။ တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေထိုင်ကြသော သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်းဖော်များ မလုပ်ခဲ့ကြပေ။

ဉာဏ်ကောင်းသော တုမရနှင့် ဝီရိယကောင်းသော စံနှိုင်းမှီသည် စာနှင့်ပတ်သက်ပြီး စာသင်ခန်းလေးထဲတွင် အပြိုင်အဆိုင်များ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ အာရုံထဲ၌ လပတ်စာမေးပွဲတိုင်း ပထမရရေးပဲ ဦးစားပေးကာ စာကို ကျိတ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တော့ စံနှိုင်းမှီရော တုမရပါ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာပါလျက် ရမှတ်ချင်းကလည်း တူညီခဲ့ပါ၏။ သရေကျသွားသော ပွဲတစ်ခုကို ကျေနပ်ခြင်းမရှိစွာ အပြင်တွင် ဘာသာစကားပြောသင်တန်းများ အပြိုင်အဆိုင် တက်ခဲ့ကြသည်။ ။ သင်တန်းတူတွင် နှစ်ဦးသား တက်သော်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီးပြခြင်းပင် မရှိခဲ့ချေ။

သင်တန်းတွင် ...

စံနှိုင်းမှီက အလှူဂုဏ်ကြောင့် နာမည်ကြီးသည်။ ။ သူမက ကောင်လေးတွေရဲ့ ရင်ခုန်စရာ နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်ခဲ့သလို တုမရကလည်း ပန်းကလေးတွေရဲ့ ရင်ခုန်စွာ စောင့်မျှော်ငဲ့လင့်ခြင်းခံရသော ပျားပိတုန်းလေးတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ပွင့်ဖတ်လေးပေါ် နားစေ့ချင်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါပဲ။

သို့သော်...

တစ်နေ့တွင် သတင်းတစ်ခု ရခဲ့သည်။ ။ အဲဒါ စံနှိုင်းမီတစ်ယောက် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရပါလျက် ရိုးရိုးမေဂျာတစ်ခု လျှောက်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။ သူ တစ်အားကို အံ့သြသွားရသည်။ ။ သူက ထိုအချိန် တွင် နည်းပညာတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ကြံရွယ်ထားပြီးပြီလေ။

အစကတော့..

သူ အံ့သြနေသေး၏။ နောက်တော့မှ သူမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူမကလေးသည် မထင်မှတ်ထားသောလုပ်ရပ်များကို သူတစ်ပါးအထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြနိုင်သော အစွမ်းအစရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ။

အချိန်တွေ ရနိုင်သလောက်ယူကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲ လျင်မြန် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများ နှင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ကာ အခုတော့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် လူ့လောကတွင် နေရာတစ်နေရာ ရသွားချေပြီ။ ခြေလှမ်းသွက်လွန်းတဲ့ စံနှိုင်းမီပါပဲ။ သူမကိုယ်သူမ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ပင် သတ်မှတ်ပါသေးရဲ့ လားမသိ။

တုမရကလည်း ...

အလျှော့မပေးစွာ ကြိုးစားသည်။ ။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်၏ ဆောက်လုပ်ရေးပညာကို အများ ထက်သာအောင် ကြိုးစားသည်။ ။ အထူးချွန်ဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ တစ်ဖက်ကလည်း ဒက်ဒီလုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက်ကူညီရင်း သင်ယူသင့်တာမှန်သမျှ ကြိုးစားသင်ယူခဲ့လေသည်။ ။ ဒီလောက်အလှမ်းဝေးတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ပေးစားဖို့ စီစဉ်ခံရတာ တကယ့်ကို ကံဆိုးတာပဲ။

"ကဲ.. မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြီးပြီဆိုတော့ သားနဲ့ သမီး မင်္ဂလာကား

ပေါ်တက်ကြတော့လေ"

မာမီရဲ့ သတိပေးသံကြောင့် အတွေးတွေ ပျံ့လွင့်သွားသော တုမရတစ်ယောက် အသိပြန်ဝင်ရကာ မင်္ဂလာပန်းအပွင့်အခက်များ အလှဆင်ထားသော ကားဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလိုက်သည် ။ ဘာပဲပြောပြော စိတ်ပါဝင်စားစရာမကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေးကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြီးစီးသွားခဲ့၏။

"ဟဲ့.. သား သမီးကို လက်ဆွဲခေါ်ဦးလေ"

မာမီက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် သတိပေးလေလျှင် စံနှိုင်းမှီဆီ သူတစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားတွေပြောပြီး ပွဲကျနေသော သူမလေးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ စိတ်ထဲ မျက်သည်းသွားရ၏။

သတို့ သားဖြစ်သော သူ့ကိုဖယ်ထားကာ သူမလေးဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခံနေတာလေ။ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို သူမရဲ့ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲလို့ များ ထင်နေလားမသိပါဘူး။ သူမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခံနေ၏။

"ရပါတယ် မာမီ၊ သူ ဟိုမှာ စကားမပြတ်သေးဘူး"

"မပြတ်လည်း မင်းသွားခေါ်ပေါ့ သားငယ်"

"သူ ကလေး မဟုတ်ဘူး မာမီရာ၊ သူ့ဘာသာသူ လာလိမ့်မယ်"

"သားငယ်နော်.. ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို မာမီ လုံးဝကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မာမီစိတ်တွေ ပေါက်ကွဲမသွားအောင် မနည်းထိန်းချုပ်ထားရတာ ။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို မင်းကို မာမီ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သွား.. စံနှိုင်းမှီကို မင်းကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ခဲ့ချေ"

ကျွတ်...။

မာမိနဲ့ တော့ ပြဿနာပဲ။

တုမရရဲ့ ချောမောခန့်ညားလွန်းတဲ့ မျက်နှာကြီး မဲ့ရှုံ့သွားရ၏။ မျက်
ထောက်နီလေးနှင့် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မာမိမျက်ဝန်းအကြည့်ကြောင့်
လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ကာ စံနှိုင်းမှီဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရသ
ည် ။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင် လည်း သူ့အရှုံးပေးလိုက်ရပြန်ပါ၏။

"တော်တော်အစွမ်းထက်တဲ့ မာမိပဲ၊ သူတစ်ပါး အားနည်းချက်ကို ဖိ
တယ်"

မကျေမနပ် ပွစိပွစိလေး ရေရွတ်ပြီး တုမရတစ်ယောက် မာမိအနား
ကနေခွာကာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားရပ်ပြောနေသော စံနှိုင်းမှီဆီသို့
လျှောက်သွားလိုက်မိတော့သည် ။

စံနှိုင်းမှီမှာ တော့...

မျက်ဝန်းထောင့်လေးမှ တစ်ဆင့် သူမဆီကို
အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေးတစ်
ယောက် မကြည်မလင်မျက်နှာကလေးနဲ့ လှမ်းလျှောက်လာတာ မြင်နေ
ရသည် ။ သို့သော် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ စကားတွေ ဆက်ပြောနေမိ
၏။

ဖြူနုသော အသားအရေ၊ မြင့်မားသောအရပ်၊ တောင့်တင်းသော ကို
ယ်ခန္ဓာကြောင့် အသက်ငယ်ရွယ်လွန်းသော်လည်း လူကြီးလေးတစ်
ယောက်ပုံစံ ရှိနေတဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လှသည့် တုမရဆိုတဲ့ လူချောက
လေးကို အမြင်တွေ ကတ်နေမိသည် ။

ကြည့်လိုက်လျှင်..

စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး နားလည်မှုပြည့်ဝမယ့်ယောက်ျားတစ်

ယောက်ဟု ထင်ရနိုင်သော်လည်း တကယ်တမ်း လက်တွေ့မှာ တော့ တခြားစီပါပဲ။ ချောမောငယ်နုနေတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တောင် မလိုက်ချေ။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အကျောကြီးနဲ့ အထက်စီးနင်း ဆက်ဆံချင်တဲ့ တုမရ တမင်ပညာတွေ ပေးချင်နေမိသည်။ ။

ဟွန်း..

သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။

စံနှိုင်းမှီဆိုတဲ့ သူမကို လူကြီးတွေစီစဉ်တာကြောင့် လက်ခံလိုက်တာ တဲ့ လေ။ ဒါကို သူမကိုချစ်လွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောင်ပြောလို က်တာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသိရှင်ကြား တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ရင် မခုန်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့ တုမရရဲ့ စကားကို သူမနှလုံးသားထဲတွင် အခံ ရခက်စွာ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ။

ပေါက်ကွဲချင်မိ၏။ သို့သော် ဟန်ဆောင်ခြင်းဆိုတဲ့ အတတ်ပညာက သူမတူအောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ။ စံနှိုင်းမီဘဝတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက လုံးဝစိတ်မဝင်စားဟု အပြောခံလိုက်ရတာ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးပါပဲ။ မကျေနပ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် မခံချင်စိတ်ကတော့ သူမရင်ထဲ ကြီးမားသော အစိုင်အခဲတစ်ခုအဖြစ် တည်နေခဲ့သည်။ ။

တေးမှတ်ထားမိ၏။

"စံနှိုင်းမှီ"

"ဪ.. တုမရ ဘာကိစ္စလဲ"

ဟင်..

ခပ်ရင့်ရင့်အမေးကြောင့် တုမရရင်ထဲ အောင့်မျက်သွားသော်လည်း အခုလေးတင်မှ မင်္ဂလာပွဲလေး ပြီးဆုံးသွားကာရှိသေးတာမို့

ပြဿနာမဖြစ်ချင်၍ သူ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ ။

"မာမီက ပြန်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလို့ "

တုမရအသံလေးကလည်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်းတော့ မရှိပါ။

"ခဏလေး တုမရ"

စံနှိုင်းမှီ အပြီးကလေးနှင့်ပြောပေမယ့် တုမရ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်ယွင်းသွား၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အလေးနက်ထားပြီး လာခေါ်မှုကို အလေးမထားသလို သူမဘက်က ဆက်ဆံလိုက်လို့ လေ။

အဟွန်း..

စံနှိုင်းမှီ ရင်ထဲကနေ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားရသည် ။

ရှင်သိပ်ပြီး နာကြည်းသွားလား တုမရ။

ကျွန်မရဲ့ လုပ်ရပ်က ရှင့်ရင်ကို အနည်းငယ်ထိသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်တယ်သိလား။ ဘဝတစ်သက်တာလုံး ရင်းနှီးပေးဆပ်ရတော့မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ ရှင့်လိုလူမျိုးကို တန်ပြန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုကိုတော့ ကျွန်မ ပေးသင့်တယ်လေ။

ဆတ်ခနဲ ရွေ့လာတဲ့ စိမ်းတောက်တဲ့ တုမရမျက်ဝန်းတွေနှင့်အပြိုင် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

"မဟုတ်တာပဲ စံရယ်၊ ရှင်သွားသင့်ပါတယ်၊ တို့ နောက်နေ့ဆုံလို့ ဖြစ်တာပဲဟာ၊ အခုချိန်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဆွေးနွေးရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး လေ၊ သွား.. သွား လိုက်သွားလိုက် စံ"

"ကိုယ့်အတွက် လုပ်ငန်းက အဓိကပဲ ရှယ်လီ"

ကြည့်စမ်း...

ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ။

လူကို အမြင်ကတ်လောက်အောင် အရွဲ့တိုက်ပြနေတာ သိပ်ပြီး တရားလွန်နေချေပြီ။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ပြုံးနေပေမယ့် သူမ ပြောသမျှက အဓိပ္ပာယ်ဘယ်လိုမှ မရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေချည်းပါပဲ။

တုမရ ဘယ်လိုမှ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ချေ။

ဧည့်သည် ရှေ့မှာ မို့ သတို့ သားဖြစ်တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်အနာအဆာရှိမနေချင်ပေမယ့် သူမနံဘေးမှာ ရပ်ပြီး သူမပြောဆိုနေသည့် အရေးမပါသော လုပ်ငန်းအကြောင်းကို နားထောင်ဖို့ တော့ စိတ်ကူးလုံးဝ မရှိချေ။ တုမရ ဦးနှောက်ကို အကောင်းဆုံး အလုပ်ပေးလိုက်၏။

"စံနှိုင်းမှီ... ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ"

တုမရ...

ရှယ်လီဆိုတဲ့ လှပကြော့ရှင်းသွက်လက်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးကို စူးစူးနင့်နင့်လေး စိုက်ကြည့်ကာပြောတော့ စံနှိုင်းမှီမှ မျက်လုံးပြူးလေးတွေနှင့် သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်၏။ ရွဲ့ပြီဆိုလျှင် သူမတူအောင် ရွဲ့လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သော တုမရအတွက် ရှယ်လီက ကြားခံသားကောင်ဖြစ်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သို့သော် အလျှော့ပေးလက်လွှတ်ဖို့ ကျပြန်တော့လည်း အခုအချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ တုမရ မလုပ်နိုင်ခဲ့။

"ကိုယ်.. သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတယ် စံနှိုင်းမှီ၊ တစ်ဆိတ် ကူညီစမ်းပါ"

အချစ်ရည်ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းညှို့ရီရီလေးတွေနှင့် ရှယ်လီတစ်ကိုယ်လုံးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။

သူမကြားသာရုံလေး အနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး သိမ်းကျုံးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တဲ့ တုမရကြောင့် စံနှိုင်းမှီ အံ့သြသွားရသည်။ ။ ထိုအခါ မျက်စိလေးတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ မှီတိပြလိုက်တဲ့ တုမရကြောင့် သူမစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရ၏။ ဘယ့်နှယ်ကြီးလဲ။ တုမရ ဦးနှောက်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လားမသိ။ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ သူမကို သူမမဟုတ်သော တခြားမိန်းမအား မိတ်ဆက်ခိုင်းနေတာလေ။

"စံနှိုင်းမှီ"

တီးတိုးလေး ထပ်ခေါ်ပြန်၏။

စံနှိုင်းမှီ မကြားချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်၏။

"ကဲ.. ကိုယ်တို့ သွားဦးမယ် ရှယ်လီ၊ ဒီမှာ နားပူနားဆာလုပ်နေလို့ အဟင်း.. ဟင်း"

"အို.. ရပါတယ် စံရယ်၊ ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့ "

"ကျေးဇူးပဲ ရှယ်လီ"

ပြောပြီးတာနှင့် နေရာကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော စံနှိုင်းမှီကြောင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်နေလို့ မရတော့ဘဲ သူမလေးနောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ ။ နှစ်ယောက်အတူတွဲပြီး ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်နေတုန်း...

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ စံနှိုင်းမှီ၊ ကိုယ့်ကိုမိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာလဲ မနာလိုဖြစ်နေတာလား"

"တော်စမ်းပါ.. တုမရ၊ ရှင်က စံနှိုင်းမှီရဲ့ သတို့ သား တုမရဆိုတာ အခုမင်္ဂလာပွဲကို လာတဲ့ သူတိုင်း သိတဲ့ ဟာကို ဘာတွေထပ်ပြီး မိတ်ဆက်

က်ပေးရဦးမလဲ"

အမ်...။

ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ။ သွားပါပြီ၊ စံနှိုင်းမှီ မခံချင်ဖြစ်အောင် ပြော
ကာမှ လွဲချော်သွားရ၏။ သို့သော် သူ နည်းနည်းလေးမှ အလျှော့မပေးနိုင်
စွာပင် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည် ။

"ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကို ပြန်ချင်လှပါပြီလို့ သူများ ရှေ့
ပဏ္ဏာလုပ်ပြောရအောင် နားပူနာဆာ ငါဘယ်မှာ တိုက်မိလို့ လဲ စံနှိုင်းမှီ
"

"ရှင် ကျွန်မအနားကိုလာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လဲ တုမရ၊ အိမ်ပြန်
ဖို့ လာခေါ်တာပဲ မဟုတ်လား"

"ဒါ.. ဒါက"

သူ...

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။

သူမလေးသည် တုမရ ငြင်းပယ်မရအောင် အချက်ကျကျ
ထောက်ပြပြီး ကားဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလျှောက်သွားလေတော့သည် ။
တကယ်လည်း မာမိက အိမ်ပြန်ဖို့ သတို့ သမီးလေး စံနှိုင်းမှီကို သွားခေါ်
ခိုင်းခဲ့တာပဲလေ။ အဲဒီတော့ သူမပြောတာတွေအားလုံး အမှန်တရားတွေ
ချည်းပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဘယ်လိုမှ ပြန်မချေပနိုင်ဘဲ သူ့ဘက်က အသံ
လေး တိတ်နေလိုက်ရတော့၏။

စံနှိုင်းမှီ...

စံနှိုင်းမှီ။

မင်း တစ်နေ့ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း ကြီး သိစေရမယ်။

တုမရတစ်ယောက်..

မကျေမနပ်လေး စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်ပြီး ကြိုးဝါးနေမိရတော့သည် ။
